

Numărul 14 s-a ivit
Pentru-n boboc fericit

Fitzuica®

2009

**Religie
vs Credință**

**Munca,
o joacă
din pasiune!?**

twitter
your way în
doar 140 de
caractere

**Ghidul
bobocului
amator**

SFÂRȘITUL DEPRÉSIEI

SOLUȚII PENTRU
CAPCANA DEPRESIEI
ȘI A GÂNDURILOR
DE SINUCIDERE PE

WWW.EVERYSTUDENT.RO

URSUL CARPATIN ȘI GHEENA DE GUNOI

O fabulă modernă, fără haz

Imaginea cu urșii brașoveni scormonind prin gheena de la poalele Tâmppei este, într-adevăr, ceva neobișnuit și merită să fie immortalizată. Din nefericire, aduce cu realitatea vieții de student...

Ursul coboară din inima țării. Este energic, sălbatic și vine înfometat, din aerul tare al vieții extracomunitare.

La început este timid fiindcă îl înspăimântă oamenii din jurul gheenei. Observă însă foarte curând că urșii cu vechime se îndreaptă, hotărâți, spre tomberoanele colorate. E drept, mirosul nu îi este cunoscut, căci el este obișnuit cu alt soi de mâncare. Tentația este însă irezistibilă.

Rezistă pentru o vreme, dar nu vrea să fie considerat un urs de la țară, retrograd, de care să facă mișto colegii mai bătrâni și mai șmecheri și ursoaicele arătoase. Ar vrea să fugă din zonă, ca să scape de perfida ispită, dar îi e rușine.

Gustă din promisiunea unei vieți fără griji și din mâncarea pe care i-o laudă toți, clefăind zgomotos, ca să-și ascundă greața.

După o vreme, mâncarea nu i se mai pare așa de respingătoare, ba chiar încep să îl nerveze toți fandosii tineri care fac nazuri. I se pare că vor să dovedească ceva, să arate că sunt mai buni decât restul urșilor.

Din când în când, se cam satură de mâncarea ușor de procurat, dar fără gust, pe care o aruncă alții. Prea târziu însă: i-a intrat definitiv în alimentație și îi este greu să renunțe la ea.

Deși nu-i place, de gât îi atârnă, grea, o etichetă: urs gunoier.

Tu ce fel de urs ești?

fitzuica®

tiraj: 45.000 exemplare

Revista Fitzuica

Aleea Lacul Morii 3
Sector 6, București
www.fitzuica.ro
redactia@fitzuica.ro

Redactor-șef

Beniamin Husarciuc

Colectiv redacțional

Beniamin Husarciuc
Cristi Voiculescu
Ana Voiculescu
Dana Husarciuc

Colaboratori

Ramona Acatrinei
Vali Zgârță
Elvis Filote
Natalia Ciuclea
Cristina Oprea
Otniel Gavrițaș
Tiberiu Condrea
Ana Maria Goga
Raluca Ciucur
Eliza Ciopașiu
Tincuța Lucaci
Iulian Bolog
Monica Bălășoiu
Daniela Iliescu
Daniel Chiriluță

Editare și corectură

Alina Petrescu

Design

Marius Șerban
mario.print@gmail.com

Editor

New Image Impact SRL

ISSN 1843 - 4797

Înainte de sesiune, toată lumea are de xeroxat câte ceva: cursuri la care nu a fost, cărți pe care nu și le-a luat la timp de la bibliotecă. Și astfel m-a pălit a doua lecție din viața de boboc: cursurile lipsă și cărțile din bibliografie se xeroxează din timp, eventual chiar în săptămâna următoare celei în care ai lipsit.

...Sesiunea a trecut fără incidente deosebite, notabilă fiind doar restanța lui Andrei de la Istoria economiei. Notabilă fiindcă tot restul grupei a luat examenul. După ce am întors pe toate fețele situația, a trebuit să conchidem că Andrei nu a luat examenul din cauză că nu s-a prezentat la el. Se pare că prezența la examen este o condiție esențială pentru a-l trece. E bine de știut!

...Semestrul al doilea a început sub auspicii nu tocmai favorabile. Îl aveam la Economie generală pe prof. Stănescu. Se spunea că doar 25% dintre studenți trec examenul la el. Am învățat pe rupe, m-am stresat mai tare ca la bac și nutream speranța că voi fi în urna câștigătoare. Am fost ultrabucuroasă la sfârșitul semestrului, când m-am numărat printre cei 100% dintre studenți care au luat peste 6 la materia sa. Mi-am promis atunci că nu o să mai mă las influențată de poveștile de groază ale colegilor mai mari. Ceea ce vă doresc și vouă!

Printre sfaturile binevenite pentru un boboc, pe care sunt recunoscătoare că le-am primit înainte de a simți eșecul pe propria piele, se numără următoarele: de a-mi lua întotdeauna un prosop când plec la duș... și un cui de rezervă, în cazul în care lipsește cel ce ține ușa; de a-mi trata colegii de cameră cu respect, dar și de a fixa niște limite; de a nu-mi cheltui toți banii de mâncare din prima zi; de a nu-mi cumpăra toate cărțile pe care mi le bagă pe gât profesorii și de a nu accepta orice slujbă, doar de dragul de a avea ceva de făcut.

Și am mai învățat ceva... chiar și după anul întâi de facultate mai ai câte ceva de descoperit, de trăit, de băgat la cap. Oricum, până veți ajunge în anul al doilea, vă doresc să bobociți bine! **F**

Ca la un semn, hoarda de studenți se repede spre ușă, împingându-se, făcându-și loc cu coatele și ferind prețioasele legitimații de cămin ce le rezervau un loc cald într-un cămin al ASE-ului, la adăpost de chiriile halucinante. Printre ei sunt și eu. Știu foarte clar cum aș vrea să arate camera de cămin, dar habar n-am unde se află respectivul cămin. Așa că, după ce mă strecorez cu greu printre colegi și caut cu privirea pe cineva care pare mai în temă în ce privește Bucureștiul, aflu că ar trebui să iau autobuzul 178 până în Crângași. De acolo, urmează să mai întreb...

Cobor cu două stații înainte de destinație, iar după trei explicații diferite în legătură cu modul în care se ajunge la Belvedere, după o confruntare cu o haită de câini agresivi, ajung, în sfârșit, la destinație. Bineînțeles, cu trei sferturi de oră după colegii mai deștepți, care văzuseră, pe afișul de la secretariat, harta și mijloacele de transport cu care se ajunge la fiecare cămin. Astfel am învățat prima lecție din viața de boboc: n-ar fi rău ca din când în când să mai arunc o privire la panoul de la secretariat, care mai conține și câte o informație prețioasă, de genul „cursuri care nu se țin”, „mutarea unui seminar”, „modificarea datei unui examen”.

...Este sfârșit de semestru, de fapt ultimele zile dinaintea primei mele sesiuni. Ies pe ușa Facultății de Comerț și mă îndrept în pas vioi spre xeroxul de vizavi. Coadă ca la supermarketuri înainte de Crăciun. O fi vreo promoție, îmi trece prin minte, da' de unde!

de Ana Maria Voiculescu
ana.voiculescu@fitzuica.ro

Ghidul bobocului amator

Cum recunoști?

Cum recunoști un student

la Politehnică? Ascultă cu plăcere horcăitul monștrilor din *World of Warcraft*. Citește pe diagonală. Locuiește în spațiul virtual. Extra-job: preia cu entuziasm responsabilitățile lui Jim Raynor, The Witcher sau ale unui terorist din Counter Strike. Stil vestimentar: niște blugi care tind să devină stratul superior de epidermă și un tricou care poate concura la „Cea mai longevivă piesă vestimentară”.

Cum recunoști un student

la Stomatologie? Ascultă cu plăcere albinuța (freza) și țipetele pacienților. Citește despre ortopantomograme în ocluzie, în propulsie sau pentru articulația temporomandibulară. La o adică, te citește și pe tine după dinți. Locuiește cu chirie sau are un apartament personal. Extra-job: se mai uită prin gura unuia sau a altuia. Stil vestimentar: în ten-dinți.

Cum recunoști un student la Drept?

Ascultă cu drag plângerile și orice are iz de scandal. Citește printre rânduri. Locuiește într-un cămin particular. Extra-job: afacere proprie, participă pro-bono la împăcări sau dezbateri. Stil vestimentar: modern-elegant.

Cum recunoști un student la

Conservator, Teatru, Arte? Ascultă orice chestie la care nu te-ai gândi, pentru că tu nu ai suflet boem. Citește mai puțin; majoritatea timpului ține ochii închiși și trăiește lucruri profunde. Locuiește în cămin noaptea, în cafelele ziua. Extra-job: nu are timp, creează. Stil vestimentar: *junky, funky*, dramatic.

Cum recunoști un student la Litere?

Ascultă zgomotul cărții căzute pe linoleumul din cameră și pe colegii moldoveni și olteni, ca să-i poată corecta. Citește orice, de la afișele lipite pe stâlpi, până la Fiodor Dostoievski. Locuiește o parte din zi în sala de cursuri, o parte în bibliotecă și altă parte în stațiile de autobuz, ținând ceva de citit în mână. Noaptea, la cămin. Extra-job: meditații, baby-sitting. Stil vestimentar: lejer, „contează mai mult ce ai în cap decât ce porți pe el”.

Cum recunoști un student la Medicină?

Ascultă bătăile inimii, respirația și, cu mult interes, tusea seacă a vecinilor de cameră. Citește plictisit. Locuiește printre oameni bolnavi. Stil vestimentar: haine dezinfectate.

Cum recunoști un student la

Construcții? Ascultă, cu mult calm, sunetul unui pickhammer. Citește în crăpăturile din pereți și în diagramele de eforturi. Locuiește o mare parte a timpului printre schele. Stil vestimentar: salopetă albastră și cască albă; noaptea renunță la cască.

Cum recunoști un student la

Agronomie? Ascultă cum crește iarba. Citește revista *Ferma*; tocmai recitește un articol despre biotehnologiile genetice. Locuiește acasă, pe minunata planetă Terra, având sub picioare un cernoziom tipic, iar în jur toate elementele despre care vorbesc afectați profesorii lui. Stil vestimentar: stilul eco.

Cum recunoști un student la

Informatică? Ascultă dulcele sunet al tastelor. Citește memoria calculatorului tău, pe care l-ai dat la curățat. Locuiește pe scaunul din fața monitorului. Extra-job: piratează CD-uri, face web design. Stil vestimentar: *casual*, blugi „cu genunchi”.

Cum recunoști un student la

Psihologie? Te ascultă, sperând să descopere un complex cât de mic sau măcar că ești în depresie. Citește cu voce tare, printre cuvinte și gesturi. Locuiește pe același palier sau pe scaunul din fața ta, în metrou (ca să te observe mai bine). Stil vestimentar: confuz. **F**

de Adoriana Candreanu
adoriana.candreanu@fitzuica.ro

ÎNTREBĂRI FRECVENTE

■ Câți studenți sunt la Fitzuica?

Fitzuica este un grup studentesc fără cerințe de *membership*. Dacă vrei, îți place și te întorci, atunci se cheamă că faci parte din Fitzuica.

■ Ce avantaje am?

Te afli într-un mediu în care ești încurajat, stimulat să iei inițiativa, să te dezvolți pe plan social și spiritual.

■ Apropo de spiritual, care e treaba cu religia în revista voastră? De ce vorbiți atât despre Dumnezeu?

Toată lumea vorbește despre Dumnezeu. Chiar și tu, doar că nu îți place să recunoști, fiindcă nu e *cool* să deschizi subiectul. O facem noi pentru tine și îți dăm ocazia să deschizi conversația cu colegii tăi. Totodată vrem ca la Fitzuica să găsești un loc unde să

poți pune și întrebări incomode: despre scopul omului în viață, despre moarte și despre Dumnezeu... Vrem să contribuim pe cât putem la schimbarea societății în bine, persoană cu persoană. Iar cum nu poți schimba o cauză tratând efectele, vrem să te ajutăm să descoperi o resursă valoroasă în procesul de schimbare a caracterului: credința.

■ Altceva ce mai faceți?

Începând cu acest număr, ne-am hotărât să te sprijinim pe tine! Suntem încântați de studenții cu inițiativă, implicați în viața socială și vrem să îți dăm o mână de ajutor, în cazul în care organizezi ceva. Vrem să participăm la alte inițiative studentești pozitive.

■ OK, dar voi nu faceți nimic?

Ba da: seminarii despre managementul timpului, *leadership*, mentorare individuală, diferite evenimente sociale, ieșiri, consiliere.

■ Ne învățați să copiem?

Dacă ar fi să vă încurajăm să copiați ceva, ar fi să copiați un stil nonconformist și să deveniți voi înșivă!

■ Eu ce pot să fac dacă vin la voi?

Ne poți ajuta să distribuim revista, să scriem numărul următor, să contribui pe fitzuica.ro, să dai o mână de ajutor la organizarea evenimentelor din campusul tău, să organizezi un interviu de grup despre problemele studenților, să faci un afiș sau un *banner*, să pui un *link* sau un articol pe blogul tău.

■ Cine vă sponsorizează?

Ca orice non-profit, tragem tare să găsim sponsori. Este vorba de foști studenți care au colaborat la proiect în timpul studenției, persoane cărora le place ideea noastră și diferite firme al căror *target* nu îl constituie neapărat studenții. **F**

10 MOTIVE IMPORTANTE CA SĂ ÎȚI FACI CONT PE *hi5*

1. Ca să ai, în sfârșit, dovada că toți prietenii tăi sunt deja acolo.
2. Fiindcă arăți bine și te pricepi la Photoshop.
3. Pentru ca mașinile de lux să se simtă mândre că te-ai fotografiat în fața lor.
4. Deoarece ai nevoie de 452 de prieteni pe care nu i-ai întâlnit în viața ta, ca să îți dovedești că ești o persoană populară.
5. Fiindcă nu există dicționare de expresii precum „te ubzk moolt” și fiindcă „intalnești omeni coooooool ji kr dau commmmuri”: *:* :£ :\$:^ :O
6. Pentru că **boss_Myhay_number1**, **sweet++love++_girl**, **NyCu_BoSs**, **Brunzta_Shukara**, **♥♥KREATZA** Scumpyk♥♥♥, clAudiTzUU s-ar simți singuri fără prietenia ta.
7. Deoarece poți scăpa de o slujbă plictisitoare, în cazul în care un eventual angajator ar da de pozele jenante cu tine.
8. Pentru că e tare grea ieșirea din adolescență.
9. Ca să ai, prin comparație, o confirmare a propriei inteligențe.
10. Ca să ai și tu motiv să taci când un prieten se va scuza: „Eu mi-am făcut cont doar ca să văd ce idioți pierd vremea pe acolo.”

Te-am convins? Felicitări! De acum, te numeri printre cele peste 60 de milioane de utilizatori ai rețelei create de Ramu Yalamanchi în 2003.

Pot să fiu eu primul tău prieten? **F**

Fitzuikutza_shukra2009

de Raluca Ciucur
raluca.ciucur@fitzuica.ro

Antisocial Online: În căutarea lui Zorky

În preistoria internetului, pe când *google* se lupta strașnic cu *yahoo*, iar *youtube* nici nu apăruse pe lume, iată ce aterizează într-o bună zi în *mailul* meu gratuit, la care nu-mi scria nimeni: „Raluca, *someone likes you!*” Oh! mă îmbujorez eu instantaneu.

Deschid *mailul* și citesc pe nerăsuflăte: „Hi, Raluca, Zorky 13 underscore 2002 wants to add you as a friend!” Hopa! Zorky ăsta nu numai că mă place, dar îmi cere și prietenia. Dar de unde m-o cunoaște Zorky? Ne-om fi întâlnit pe undeva? O fi de la mine din clasă? O fi drăguț? mă zbat rapid în întrebări, în timp ce săgeata de la mouse survolează butonul *I accept*. Îmbujorată și flatată de interesul tânărului Zorky, apăs cu sfială feciorelnică pe butonul de *link* și îmi ofer, cu mână largă, datele personale. Nu uit să includ și numele animalelor de casă pe care nu le-am avut în viața mea și mă transform, după 3.000 de variante de id-uri, în „raluk liniuță just liniuță me”.

L-am căutat pe Zorky seri întregi în rețea, timp în care mi-am „urcat” pe profil și poze cu mine, am împărtășit muzica preferată și am căutat citate profunde care să mă caracterizeze: „life is like a box of chocolates...” Între timp, i-am întâlnit pe *killer_bullet16*, pe *addict3d*, pe *decutza* și alte câteva id-uri dragi. De Zorky însă, nici urmă.

An de an, alte și alte invitații pentru cele mai tari rețele sociale „*ever*” aterizau în sărmana mea căsuță poștală, care era la fel de dezorientată ca mine: „Îi cunoaștem pe oamenii ăștia sau nu?” Ea se uita la mine, eu la ea, iar cum răspunsul ne

ocolea șiret pe amândouă, ne aruncam să ne mai facem un cont. Că poate o fi cineva cunoscut, nu?

L-am înșelat pe Zorky cu sute de alte id-uri, mi-am făcut conturi de-a lungul și de-a latul internetului. După o vreme, am început să uit id-uri și parole, așa că mi s-au burdușit căsuțele cu cerințe, dorințe, strigături, pupici și îmbrățișări de la hoarde de băieți și fete „din lista de prieteni”. Într-un târziu, n-am mai avut timp pentru ei, nu mi-am mai pus poze „de când m-am dat cu placa la Predeal” sau „eu cu iuby”, n-am mai intrat nicăieri. Conturile au început să urle mesaje de reamintire, să mă roage, să mă implore, să îmi bată obrazul, să mă amenințe că mă șterg, să plângă...

Într-o bună zi, am simțit că este prea mult. Având prea multe relații cu rețele diverse, devenisem un id cinic și neprietenos. Cu o mișcare sigură, care nu mai amintea nimic de tremurul sfios din prima zi, am șters sistematic toate conturile. În ziua aceea au murit: Hi5, facebook, myspace, twitter, flickr, noi2, trilulilu, lumea e mică, netlog, frindster, *mronster*, *proster*... Moarte au fost... și îngropate.

De atunci sunt un om liber. Mă numesc Raluca. Fără liniuță, fără *underscore*, fără „k”. Am prieteni destui și îmi fac timp să-i văd; nu-i las să uite cum arăt. Povestim despre muzica și filmele preferate, mergem cu placa împreună. Iar pozele cu iuby le țin doar pentru noi.

Pe Zorky nu l-am uitat, dar nici nu îl mai caut. Îi urez prietenii multe și fericite, dar mai mult de atât... îi doresc prietenii reale! **F**

Dragă tehnologie,

Îndrăznesc să mă adresez astfel fiindcă avem relații mai apropiate cu tine decât cu semenii noștri. Știi prea bine că ai contribuit la răcirea multor relații între oameni. Pe unii i-ai ajutat, dar pe alții i-ai trântit la pământ. Ai făcut omenirea dependentă de tine. Oare de ce, acaparantă tehnologie?

Depindem tot mai mult de tine: cursurile de la facultate le primim pe internet, scrisorile pe care le scriem sunt electronice, vorbim cu prietenii mai mult pe *Yahoo Messenger* decât față în față, asistăm la evenimente „în direct” doar din fața televizorului, ascultăm jurnale de știri la radio, facem cursuri de specializare online, citim pixeli, nu cărți... și lista nu se oprește aici.

Te-ai gândit cum te-ai simți dacă am sta măcar o săptămână fără să accesăm internetul, fără telefon fix ori mobil, fără să ne uităm la televizor sau să ascultăm la radio? Dacă am alerga pe stradă să vorbim cu oameni la întâmplare, am asista ore întregi la evenimente care nu ne privesc, dar care ne captivează, am merge să ascultăm declarații care n-au legătură cu viața noastră imediată, doar ca să-ți compensăm absența din viața noastră? Ți se pare un gest extrem? Ce-ar fi dacă am merge să discutăm față în față cu persoanele cu care avem de discutat, dacă am lua din nou cursurile cu cerneală, dacă am merge la culcare când se întunecă și ne-am trezi când se face lumină? Ce-ar fi dacă am trimite scrisori în loc de e-mailuri fără personalitate, dacă am coborî scările până la etajul doi, în loc să-i dăm telefon colegului doar ca să-l întrebăm la ce oră avem primul curs? Ia spune, antisocială tehnologie, ce-ar fi dacă te-ai trezi într-o bună zi părăsită, fără prieteni, singură, așa cum ne-ai lăsat tu pe noi? Ți-ar plăcea?

Precis că îți zici, sigură pe tine, că nu te înspăimântă posibilitatea asta. Probabil că îți închipui că suntem prea prinși în mrejele tale virtuale. Îți zici că ne ușurezi prea mult munca și comunicarea ca să mai putem renunța la tine. Dar vreau să te întreb, arogantă tehnologie, dacă lucrurile stau astfel, cum se face că avem tot mai puțin timp și tot mai multe despărțiri, oameni mai izolați și deprimați decât oricând? Iar dacă tot te lauzi că ne ajuți să câștigăm timp, spune-mi, te rog, ce facem cu timpul câștigat? Nu cumva ți-l închinăm tot ție, când ne îmbii cu ultimul episod din *Prison Break*, cu cel mai tare *viral* de pe *youtube* sau cu așteptata apariție hollywoodiană de pe *torrente*?

Parcă te văd cum tremuri... te cuprinde teama că o să-ți întorcem spatele așa cum le întorc copiii spatele părinților când preferă să mănânce singuri în fața *Messengerului* decât la masă, împreună cu ei. E drept, și noi am avea destul de pierdut dacă ne-am rupe brusc de tine, dar, încet-încet, ne-am deprinde să ne descurcăm și fără ajutorul tău.

Știi, hai să semnăm un tratat de pace! Să fixăm niște limite clare în relația noastră, să petrecem mai mult timp cu semenii noștri decât unul cu altul, să-i luăm pe cei dragi și să elaborăm împreună un manual de bune practici și să încercăm să găsim modalități prin care să te folosim în scopul cu care ai fost concepută: pentru adâncirea relațiilor, nu pentru răcirea lor, pentru a afla informații, nu pentru a pierde timpul, pentru a ne ușura munca, nu pentru a ne-o îngreuna. **F**

Cu prietenie,
Tiberiu Condrea
tiberiu.condrea@fitzuica.ro

Scrisoare cătred tehnologie

REȚELE SOCIALE:

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_social_networking_websites
<http://www.submitsuite.ro/blog/lista-retele-sociale-romania>

MONSTRUL cel mai periculos

...Un savant zăcea mort pe podeaua laboratorului său; celălalt dispăruse în pustiu înghețat al Antarcticii, chinuit de setea de răzbunare. Amândoi ajunseseră să moară din pricina creațiilor lor. Amândoi aveau să devină figuri legendare în mitologia modernă a groazei.

Nici nu-i trecea prin minte doctorului Victor Frankenstein că vecinii săi ar putea simți un fior rece pe șira spinării la auzul numelui său. Doar se număra printre intelectualii societății... era un tip rafinat, decent și cultivat! Știința îi motiva căutățile în lumea necunoscutului. Își dorea să descopere taina vieții, spera să înțeleagă puterea ce o zămislește.

Era atât de pasionat, încât s-a avântat să facă experimente pe care alții mai puțin curajoși le-ar fi evitat. Recurgând la o metodă sinistă – jefuirea de morminte –, a adunat fragmente de trup omenesc, apoi le-a reunit și le-a înzestrat cu scânteia vieții. Iar într-o seară fatidică, eforturile sale au dat roade. Însă în acea seară, el însuși s-a cufundat în adâncurile nefericirii.

Dr. Henry Jekyll a pășit în lume având tot ce-și putea dori un om: avere mare, speranța unui viitor măreț și o minte ageră. Și-a pus toate resursele și calitățile în slujba celorlalți. S-a hotărât să devină doctor ca să-i ajute pe cei aflați în mari nevoi. La prima vedere, era un cetățean model, de o calitate morală deosebită. Însă sub acel strat superficial se afla un obsedat ce reflecta neconținut la tragica împletire a binelui și răului din inima omului. Dorința de a separa binele de rău l-a determinat să intre în sfera experimentelor științifice... acolo unde sunt depășite granițele cunoașterii.

Raționamentul lui Jekyll era logic. Era limpede că dacă binele și răul coexistă în om și ar putea fi separate unul de altul, atunci omul ar putea suprima răul și practica doar binele. Iar din afară se părea că dr Jekyll face mari progrese în această separare. Era un doctor binevoitor, afectuos, nobil și altruist. „Binele” său era de-a dreptul impresionant. Din păcate, la fel de impresionant era și răul, care nu putea fi ținut în frâu, deși era separat. Ieșea la suprafață noaptea, transformându-l pe doctorul cel bun într-o cu totul altă persoană. Dar ucigașul Hyde din timpul nopții nu era nici mai mult, nici mai puțin decât... Henry, doctorul din timpul zilei. Erau două fețe ale aceleiași monede.

Căutând răspuns la câteva întrebări profunde, cei doi savanți s-au lansat în experimente curajoase, ce au dus la crearea unor monștri înfricoșători. Ambii erau periculoși... dar unul mai mult decât celălalt.

Pentru a vedea care monstru este mai periculos, nu vom arunca ambele fiare într-un ring de box să le vedem cum se lovesc până la inconștiență. În ciuda a ceea ce se crede, autorii acestor personaje negative (Mary Shelley și Robert Louis Stevenson) nu își doreau asemenea scene violente. Dincolo de subiectul povestirilor, ei puneau în discuție teme mai vaste și mai profunde decât monștrii cărora le dăduseră viață. Tocmai temele ce stau la baza fiecărei povestiri decid, în ultimă instanță, care monstru este mai periculos. Cine citește cele două povestiri cu mare atenție descoperă că cele două personaje sunt complet diferite unul de celălalt.

Monstrul lui Frankenstein ne surprinde cel mai mult. Când autoarea îl descrie, ne izbește contrastul dintre înfățișarea diformă și gingășia lăuntrică. El pășește în viață având o fire blândă. Și deși este un uriaș diform, are o minte curată și o inimă bună. Precum un copil dulce, caută să exploreze lumea în care intră, caută să descopere bunătatea vieții. Ca să-și găsească companie, învață să vorbească. Se autodescria astfel: „Eram binevoitor și bun; nefericirea m-a preschimbât într-un demon.” Filosofia din spatele acestor cuvinte arată lămurit că autoarea nu scria o simplă poveste de groază, fiindcă monstrul ei nici nu era monstru la început! Cu toate că era urât, chiar hidos, avea o inimă bună și era dornic de cunoaștere.

Din păcate, bunătatea din inima lui a fost alungată de duritatea vieții. Bruta inocentă își căuta prieteni, dar s-a ales cu... respingere. Căuta să fie de ajutor, dar a fost... disprețuit. A salvat o femeie de la moarte, dar a fost... împușcat de cei ce se temeau de înfățișarea sa. Din scurta sa interacțiune cu societatea, monstrul urât, dar binevoitor a învățat ce înseamnă... frica, mânia, ura și crima.

Filosofia lui Frankenstein:

„Sentimentele de bunătate și blândețe cu care cochetasem în urmă cu doar câteva clipe cedară locul unei mâni infernale... Ațâțat de suferință, am jurat că voi nutri ură veșnică și răzbunare față de toți oamenii.”

A fost atât de înfuriat, încât a căutat să se răzbuie pe creatorul său, ucigându-i logodnica și fugind apoi la capătul pământului, în Antarctica. Până acolo, la capătul pământului, a fost urmărit și hărțuit de dr. Frankenstein, subjugat în aceeași măsură de furia răzbunării.

În ce îl privește pe R. L. Stevenson, el n-ar fi putut scrie nicicând o poveste precum cea a lui Frankenstein. Deși a dovedit și el o anumită capacitate de a împleti fantezia cu groaza, povestea sa n-ar fi putut suna deloc precum cea a lui Mary Shelley. Și aceasta deoarece personajul său, dr. Jekyll, pornea dintr-un punct complet diferit. Pe Jekyll îl fascina o problemă inerentă naturii umane. El nu descoperise că inima omului este plină doar de bunătate și că, în timp, este pervertită de către societate. Dimpotrivă,

Filosofia lui dr. Jekyll:

„Am descoperit că aveam două înfățișări diferite. Dar asta nu era tot. În mine coexistau două ființe diferite... una era complet demonică, pe când cealaltă era vechiul Henry Jekyll. Spre disperarea mea, am aflat că dacă balanța înclina în vreo parte, era înspre ființa cea mai rea dintre cele două.”

el considera că inima omului este, de la bun început, un amestec bizar de bine și rău. Iar răul constituia o problemă. Ca să rezolve această

problemă, personajul epopeii lui Stevenson s-a străduit să izoleze și să limiteze ceea ce îi era caracteristic din naștere. Într-adevăr, eforturile sale erau nobile, iar dorința sa, înălțătoare, dar consecințele aveau să se dovedească... dezastruoase.

În biletul lăsat de Jekyll la locul sinuciderii, doctorul recunoștea crimele comise. Mai mult chiar, mărturisea un lucru și mai profund... care îi era adevărata natură. Se simțea cu adevărat el însuși când devenea Hyde, când „lăsa deoparte orice reținere și se cufunda în rușine”. Biletul întârea dilema pe care sperase s-o rezolve experimentul său: aceea că omul era și bun, și rău. Experimentul lui Jekyll l-a învățat că binele, folosit inițial pentru a-l controla pe dementul Hyde, nu-și putea menține poziția de supremație, nu mai reușea să stăpânească răul pe care căuta să-l reprime. Marele experiment ce-și propunea să separe binele de rău dovedise un singur lucru... groaznic, de altfel: că cele două erau de nedespărțit în firea umană.

În esență, cei doi monștri se deosebesc enorm unul de celălalt. Dar tocmai această diferență îl face pe unul mai periculos decât celălalt. Fiecare se îndreaptă spre un deznodământ logic, ce se întrezărește când și când în realitatea oglindită de aceste povești. Am întâlnit mulți Frankensteini și Jekylli în lumea asta și îi recunoaștem imediat după trăsăturile lor.

Oamenii de tip Frankenstein se agață cu înverșunare de filosofia lor și susțin că omul este bun în esență. Ei cred în inocența omului, în ciuda vieții tragice pe care o îndură. Dar trebuie să-și justifice cumva problemele. Și atunci își îndreaptă acuzele asupra societății și declară că omul ar fi mai angelic, mai pur și pe de-a întregul bun, dacă n-ar fi hărțuit și abuzat de reaua-voință a semenilor. Nu omul este de vină, ci împrejurările în care se află; problema nu este interioară, ci exterioară. Și astfel începe procesul de căutare a vinovaților. Vinovați care sunt găsiți în toate părțile, cu zecile, dacă nu chiar cu sutele. În orice caz, sigur este că de fiecare dată altcineva a dat-o în bară, altcineva este vinovat.

În esență, filosofia lor susține că dacă micuțul și inocentul „Franky” ar fi fost tratat mai bine, ar fi avut o viață perfectă.

Am întâlnit rămășițe de filosofie la Frankenstein atunci când am avut de-a face cu persoane care pretind că nu sunt niciodată de vină. Întrucât își consideră inocența sufletească furată, își îndreaptă furia asupra oricărei ținte vii care se află în trecere. Oricum și-ar justifica greșelile, se știe precis că n-au nicio vină. Este cu neputință! La urma urmelor, sunt inocente în sufletul lor. Dar haideți să fim sinceri: nu-i așa că persoanele de acest gen sunt tare obositoare pentru cunoscuții și prietenii lor? Fiindcă de regulă prea puține au dovezi concrete care să le confirme inocența susținută în fața semenilor lor.

Persoanele de tip Jekyll sunt o altă specie însă. Ele evaluează realitatea și înțeleg că ceva nu merge bine. Dar în loc să caute să dea vina numai pe altcineva, își asumă responsabilitatea... în mod intens și tragic. Se simt răspunzătoare în parte pentru faptul că ar trebui să fie altfel. Consideră că în inima omului găsești și bune, și rele; iar relele le privesc personal. Precum dr. Jekyll, ar fi tare fericite să le izoleze sau, și mai bine, să le elimine. Dar n-au găsit încă un elixir care să dea rezultate. Însă chiar și așa, lipsa soluției nu le oferă o scuză ca să dea vina pe tot ce mișcă. Chiar conștiința lor le confirmă că ele însele sunt un factor al problemei.

Așadar, dintre cei doi monștri, care este cel mai periculos? Precis că ți-ai făcut deja o părere, la fel ca mine. Eu unul m-am săturat de aroganții care găsesc mereu modalități de a da vina pe ceilalți... pentru orice. Am văzut care este adevărul în cazul multor scuze nefondate și am inventat eu însumi prea multe dintr-astea, ca să mai cred că vinovatul este întotdeauna cineva din afara persoanei noastre. Fiecare generație de oameni confirmă faptul că ceva nu este în regulă cu noi. Iar cei ce nu-și asumă deloc responsabilitatea pentru această problemă sunt mistuiți de monstrul cel mai periculos dintre cei doi.

Și acum să vă spun care monstru cred eu că este cel mai periculos: cel ce se bazează pe o minciună. Libertatea nu se găsește decât în prezența adevărului. Și cine mai poate spera să fie liber când aruncă mereu vina pe altcineva și susține necontenit inocența desăvârșită, în ciuda dovezilor copleșitoare că lucrurile stau exact pe dos? Iată de ce, în esență, Frankenstein este mai periculos decât Jekyll!

Jekyll are însă un avantaj uluitor: „bunul doctor” își recunoaște partea de vină. S-ar zice că recunoașterea problemei te ajută oarecum să o soluționezi. Dr. Jekyll proceda bine concentrându-se asupra catastrofei, asupra binelui și răului ce sălășluiesc în inima omului. În tragica poveste a lui Stevenson, nu s-a găsit nicio soluție. Dar asta nu înseamnă că nu există. Cîrculă niște zvonuri... cum că ar fi găsit unii ceea ce n-a descoperit Jekyll.

Socrate spunea: „Forța dominantă prezentă în oameni mână doi cai... unul dintre cai este bun, generos și nobil, iar celălalt este opusul lui în toate privințele. Prin urmare, vizitiul are o sarcină neplăcută și ingrată.” (Platon, *Fedru*) **F**

Autorul dorește să-i mulțumească lui J. F. Baldwin, autorul cărții *The Deadliest Monster*.

de David Ghinescu

david.ghinescu@fitzuica.ro

Religie versus credință

de Ramona Acatrinei

ramona.acatrinei@fitzuica.ro

Niciun alt subiect n-a creat atâtea disensiuni precum a creat religia. Dacă deschizi subiectul despre Dumnezeu, ești considerat un ciudat. Credința este în inimă și depinde de fiecare... cum nu știai? Dacă vorbești prea mult despre El, devii fanatic sau habotnic. Dacă spui că ești ateu, ești cool, dar totuși cam anormal. Iar dacă citești Biblia și o consideri de sorginte divină, este clar că n-ai urmărit documentarele de pe National Geographic. Iar dacă încerci să respecti ce scrie în Biblie, ori ești sectant, ori, mai rău,

ți-ai pierdut mințile. Doar suntem în secolul al XXI-lea, nu? Oricum ai da-o, tot nu e bine!

Cineva spunea că religia n-a făcut decât să pună oamenilor arma în mână. Și totuși marea majoritate a oamenilor – cei care încă nu și-au bătut capul cu God Delusion – cred în Dumnezeu, își fac rugăciunile și merg la biserică! Căci are și religia rolul ei. Bineînțeles, toți dorim să ne ajute Dumnezeu la necaz, să ne simțim mai liniștiți, să nu mergem în iad, dacă

acesta există. De aceea ne ducem la biserică, intrăm cu reverență, închidem ochii și brusc îl simțim pe Dumnezeu aproape. Ne spovedim, ne simțim mai curați, mai puri, mai senini și, cu inima zâmbind, ieșim în tumultul vieții de afară.

La fel de brusc cum a venit, toată seninătatea dispăre, iar viața reală își reia cursul obișnuit: înjurături, tutun, beții, sex, pornografie, droguri, bârfe, certuri, invidie, răutate. Avem tot felul de vicii, care nu ne sunt neapărat plăcute, dar pe care pur și simplu nu le mai putem controla și acum fac parte din viața noastră de zi cu zi. Ba mai mult, scârbiți de noi înșine și de atâta sfințenie compromisă, ne resemnăm: La ce ne ajută religia? De ce să mai merg la biserică dacă, întorcându-mă acasă, fac aceleași lucruri?

O să vă spun sincer: la mine, religia n-a mers. Am încercat să mă schimb, să fiu mai bună, dar n-am reușit prin religie, deoarece n-am primit decât o listă de reguli și ritualuri pe care nu le puteam ține. Pe lângă că nu le înțelegeam pe deplin, regulilor mai antipatice – de genul: Să nu minți, Să nu comiți adulter – le găseam tot soiul de scuze. De unde să am putere, motivație să mă schimb? Cel mult, îmi linișteam conștiința că am făcut ceva pentru Dumnezeu!

Altceva a funcționat în cazul meu: credința. Nu, nu este deloc totuna: religia înseamnă cum ajung eu la Dumnezeu, credința înseamnă cum ajunge Dumnezeu la mine. Să mă explic: religia mi-a pus limite, m-a încorsetat și mi-a pus un jug greu de dus: „Fă aia, nu face aia, dacă vrei să te ajute Dumnezeu!” Religia înseamnă să împlinesc lucruri pe care uneori nu le înțeleg sau să urmez porunci al căror conținut nici nu mi se mai pare relevant în societatea în

care trăiesc. Credința ține de inimă, exact ca într-o relație. Degeaba primesc flori, dacă el nu mă iubește. Credința pune în mine o dorință adâncă, sinceră de a-L cunoaște și de a-L iubi pe Dumnezeu din spatele poruncilor. Poți să practici o religie și să fii dependent de pornografie, dar nu poți să ai credință în Dumnezeu și să mai găsești plăcere în păcat. Ți se face silă și nu mai VREI să faci acele lucruri, nu fiindcă asta ți se impune, ci fiindcă, brusc, nu mai vrei să le faci de dragul Lui. Hai să fim sinceri cu noi înșine și să ne gândim: vrem relații bazate pe reguli sau pe dragoste și libertate? Religia se învâрте în jurul unor reguli, iar regulile te îndârjesc cumva să le încalci. Credința, în schimb, ține de dragoste, iar dragostea te constrânge să acționezi. Religia îți arată că nu poți împlini porunca, credința îți dă puterea s-o împlinești. Religia poartă în sine amenințarea pedepsei, credința este însoțită de promisiunea iubirii. În numele religiei s-au ucis oameni, în numele credinței s-au salvat vieți. În numele religiei s-au sinucis unii oameni, pentru a-i ucide pe alții; în numele credinței s-au sacrificat unii oameni, pentru ca alții să trăiască. Bin Laden a avut o religie și a ucis, dar Maica Tereza a avut o credință și a iubit. Religia îți dă o identitate națională, credința îți dă o inimă nouă. Oamenii religioși pot avea o inimă de piatră, dar oamenii credincioși au sigur o „inimă de carne”.

Putem rătăci în prejudecăți și putem arunca subiectul Dumnezeu la gunoi pentru totdeauna, trăind cum ne taie capul. Dar dacă ceva nu ne dă pace în legătură cu acest subiect, merită să tratăm cu seriozitate problema. Ce alegem: religia sau credința?

Hindușii, adepții New Age, budiștii, musulmanii și creștinii se închină aceluiași Dumnezeu?

Noi toți vrem să trecem prin viață cu succes, cu sentimentul că am făcut totul bine. Iar dacă există oameni care cred că au găsit o cale spre a avea o astfel de viață, plină de satisfacții, atunci merită măcar să încercăm să aflăm despre ce este vorba. Ce se poate spune despre cele mai cunoscute religii ale lumii?

Oare există ceva în ele care ar putea oferi vieții noastre stabilitate și valoare? În cele ce urmează vom trece în revistă cele mai cunoscute sisteme de credință ale lumii: hinduismul, mișcarea New Age, budismul, islamul și creștinismul.

Vom analiza caracteristicile principale ale fiecărui sistem religios în parte. După aceea vom prezenta deosebiriile dintre învățăturile lui Iisus Hristos și religiile lumii.

HINDUISMUL

Cei mai mulți hinduși se închină unei Ființe supreme (Brahman), care are reprezentări infinite de zei și zeițe. Aceste manifestări diferite iau forma unor idoli, temple, guru, râuri, animale etc.

Hindușii consideră că poziția pe care o dețin în această viață derivă din faptele lor dintr-o viață anterioară. Dacă au avut o comportare rea în acea viață, e posibil să aibă parte de mari dificultăți în viața aceasta. De aceea, țelul hindusului este de a se elibera de legea karmei... de a se elibera de reîncarnările neîncetate.

Există trei modalități de a pune capăt acestui ciclu de karma:

1. să se dedice cu râvnă unei zeități hinduse;
2. să dobândească, prin meditație, o cunoaștere tot mai mare a lui Brahman (Una), ca să ajungă să-și dea seama că situațiile din viață nu sunt reale, că eul este o iluzie și că doar Brahman este real;
3. să se dedice diferitelor ceremonii și rituri religioase.

În Hinduism, omul alege singur cum să acționeze spre a atinge desăvârșirea spirituală. Hinduismul mai oferă și o posibilă explicație pentru suferința și răul care există în lume: omul are parte de suferințe – fie că este boală, fie foamete, fie o catastrofă naturală – din cauza faptelor sale rele, săvârșite de regulă într-o viață anterioară. Numai sufletul contează și acesta va fi eliberat, într-o bună zi, de ciclul de renașteri și își va putea găsi liniștea.

NEW AGE

New Age crede în dezvoltarea puterii sau divinității fiecărui om. Când vorbește despre Dumnezeu, adeptul New Age nu vorbește despre un Dumnezeu transcendent și personal, Care a creat universul, ci despre o conștiință superioară, prezentă în om. În mișcarea New Age, fiecare se consideră Dumnezeu, cosmosul în sine. De fapt este considerat divin tot ce vede, tot ce aude, tot ce simte și tot ce își închipuie persoana respectivă.

În New Age eul este autorul și dumnezeul a tot ce există. Realitatea nu există în afara a ceea ce omul consideră a fi realitate.

New Age îi învață pe adepții săi o gamă largă de tehnici psihice, metafizice, spirituale, mistic orientale, precum exercițiile de respirație, folosirea de mantră, de ritmuri de tobă, meditația – toate pentru dezvoltarea conștiinței și a propriei divinități.

Este considerată iluzie orice experiență negativă (eșecuri, tristețe, mânie, egoism, suferință).

Întrucât omul este suveran asupra propriei vieți, înseamnă că nimic nu poate fi rău, negativ sau dureros în viața sa.

BUDISMUL

Budiștii nu se închină unei zeități, dar nici lui Dumnezeu. De multe ori, cei care nu cunosc budismul își închipuie că budiștii se închină lui Buddha. Însă Buddha (Siddhartha Gautama) nu a susținut niciodată că ar avea ceva divin. Budiștii consideră că Buddha a ajuns acolo unde se străduiesc și ei să ajungă: adică la iluminare spirituală și, odată cu ea, la eliberarea de ciclul continuu de viață, moarte și renaștere. Cei mai mulți budiști cred că omul renaște de nenumărate ori, ceea ce aduce și suferință, în mod inevitabil. De aceea budiștii caută să pună capăt acestor renașteri, mai ales că ei consideră că sunt provocate de poftele, necurăția și falsele convingeri ale omului. De aceea țelul budiștilor este de a-și curăța inima și de a abandona toate dorințele senzuale și atașamentul față de propria persoană.

Budiștii se supun unei întregi liste de principii religioase și se dedică foarte mult meditației. Dar în meditația lor nu se roagă unei zeități, nici

continuare în pagina 32

**PREJUDECĂȚI
DESPRE BIBLIE
ȘI ARGUMENTE
CARE LE
DEMONTEAZĂ**

de Cristina Oprea
cristina.oprea@fitzuica.ro

Biblia rămâne, de departe, cea mai tradusă și citită carte din toate timpurile. Dar de ce atât de mulți oameni – îndeosebi studenții – au prejudecăți în ce o privește? DEX-ul definește astfel prejudecata: „opinie preconcepută, de cele mai multe ori eronată și defavorabilă, impusă de mediu sau de educație; părere pe care și-o face cineva asupra unui lucru, adoptată, de obicei, fără cunoașterea directă a faptelor”. Iată câteva idei despre Biblie vehiculate în general și argumentele ce le dovedesc falsitatea:

1. Biblia este o carte religioasă ca atâtea altele de pe lumea asta. FALS!

Biblia este o colecție de 66 de cărți, scrise de peste 40 de autori (țărani, pescari, medici, împărați), pe o perioadă de 1.500 de ani, în trei limbi și pe trei continente. Cu toate acestea, ea își păstrează armonia și unitatea de la început până la sfârșit. Este **unică** în scrierea, traducerea, circulația, supraviețuirea și învățătura ei. Mărturia ei istorică, impactul ei asupra oamenilor, afirmațiile lui Iisus, ale scriitorilor biblici și ale celor extrabiblici ne conduc spre faptul că Dumnezeu Însuși a inspirat și a coordonat scrierea Bibliei, întocmirea și păstrarea ei până în ziua de astăzi. Voltaire s-a numărat printre cei ce nu credeau acest adevăr. Luând Biblia în mână, a declarat că la o sută de ani după el creștinismul va dispărea complet și va deveni istorie. Culmea ironiei: la doar 50 de ani după moartea lui, Societatea Biblică Geneva i-a folosit casa și presa tipografică pentru a tipări și distribui teancuri de Biblii! Voltaire a murit de mult, dar Biblia și creștinismul continuă să trăiască.

2. Biblia este o carte pudică! FALS!

Biblia vorbește foarte deschis despre anatomia bărbatului și a femeii. Ba conține chiar și literatură erotică! Vechiul Testament include o carte numită „Cântarea Cântărilor”, în care este zugrăvită iubirea senzuală dintre mire și mireasă.

3. Biblia nu e autentică și oricum este prea veche ca să mai avem încredere în ea. FALS!

Biblia a fost testată la fel ca toate documentele istorice, prin testul bibliografic (mărturia manuscriselor și a sulurilor de la Marea Moartă), testul dovezilor interne (mărturia scriitorilor biblici) și testul dovezilor externe (dovezile arheologice și mărturiile autorilor extrabiblici). Niciun alt document al antichității nu este atestat bibliografic ca Biblia. Să facem o comparație: de pildă, *Iliada* lui Homer, care se află pe locul 2, are doar 643 de manuscrise, pe când Noul Testament singur are 24.633.

4. Biblia este o carte de povești și multe lucruri din ea nu sunt adevărate. FALS!

Știați că acum 2.500 de ani Biblia spunea că Pământul este rotund și că se sprijină pe... nimic? (Vedeți Isaia 40,12-22 și Iov 26,7.) Biblia conține multe date reale! Arheologia și scrierile extrabiblice confirmă nconținut locurile și evenimentele descrise în ea. Biblia mai cuprinde și scrieri profetice, poetice și legale. Există sute de profeții cu privire la viitorul anumitor orașe și popoare și îndeosebi cu privire la Israel și la venirea lui Iisus Hristos. Spre deosebire de profețiile din alte cărți religioase, cele biblice sunt descrise foarte detaliat și s-au împlinit de

fiecare dată! Doar în scurta viață a lui Iisus s-au împlinit peste 300 de profeții. Știți ce șanse erau ca ele să fie împlinite întâmplător de un om? De 1 urmat de 158 de zerouri! De curiozitate, citiți Isaia 53, o carte scrisă cu 600 de ani înainte de nașterea lui Iisus Hristos.

5. Sunt mai multe cărți religioase, precum Testamentul lui Iuda și Evanghelia Mariei Magdalena, care ar trebui incluse în Biblie. Însă liderii religioși au stabilit deja cărțile biblice și de atunci le impun tuturor oamenilor. FALS!

Canonul Bibliei („lista cărților acceptate oficial”) nu a fost creat de Biserică într-un conciliu oarecare, ci a fost **recunoscut** de ea, pentru a proteja Scriptura de învățături noi, străine și, de cele mai multe ori, neadevărate. Canonul Vechiului Testament respectă canonul ebraic stabilit în secolul al III-lea î.H. Nu au existat neînțelegeri cu privire la el. Însuși Iisus și apostolii Săi au făcut des referire la Vechiul Testament ca fiind inspirat de Dumnezeu. Testul principal pentru stabilirea canonicității Noului Testament a fost autoritatea și aprobarea apostolică (a fost scrisă sau susținută de un apostol). Recunoașterea canonului Noului Testament a fost o necesitate începând cu anul 140 d.H. Motivul principal: un bărbat numit Marcion își dezvoltase propriul canon și începuse să-l propage printre creștini. Înregistrarea Canonului Noului Testament a fost făcută oficial în 393 d. H., la Sinodul de la Hippo. Este de reținut faptul că nu Biserica a creat canonul, ci doar l-a recunoscut și înregistrat.

6. Biblia nu este o carte pentru omul de rând. Doar teologii o pot înțelege! FALS!

În general, Biblia este clară și poate fi înțeleasă, mai ales în doctrinele ei esențiale, de oricine o studiază cu o inimă supusă, crede în Dumnezeu și Îi cere ajutorul, utilizând totodată principii corecte de interpretare. Aceasta nu înseamnă că este ușor de înțeles de către toți oamenii. Nimeni nu poate nega neînțelegerile din istoria Bisericii. Dar nici nu trebuie să ai un doctorat în teologie

ca să poți studia și înțelege Biblia. Dacă ar fi așa, Dumnezeu nu i-ar fi îndemnat pe oameni să o citească, să o studieze sau să-și învețe copiii din ea. Iar Iisus nu ar fi făcut afirmații de genul: „Oare nu ați citit?”, „Ce scrie în Lege?”, „Cum este scris?”.

7. Biblia a fost scrisă pentru a ține oamenii sub control, înrobiți de un sistem religios. FALS!

Prin Biblie Dumnezeu nu ne cheamă la un sistem religios, ci la o Persoană, la Creatorul nostru. Dumnezeu ne-a creat ființe libere și ne-a înzestrat cu capacitatea de a discerne singuri și de a lua decizii. Fiecare este liber să facă ce dorește, dar mai devreme sau mai târziu va suporta consecințele alegerilor sale. Ești liber să sari din avion fără parașută, fiindcă nu vrei să te lași înrobite de ideile celor ce-ți spun că vei muri. Dar oare la ce-ți va mai folosi ceea ce înveți din această experiență? Ești liber să te droghezi până nu mai știi de tine, dar ești cu adevărat liber? Poate numai cei ce te văd chinându-te își mai dau seama cât de înrobite ești. Dumnezeu dorește să ne ferească de astfel de consecințe și vrea să trăim cu adevărat liberi. Liberi de prejudecăți, de sisteme religioase legaliste, de imagini de sine false, de relații nesănătoase. Când ne refuză ceva, n-o face fiindcă dorește să ne țină robi ideilor Lui, să ne fure vreo plăcere sau bucurie, ci fiindcă dorește să ne protejeze de anumite consecințe negative, fiindcă ne iubește mai mult decât oricine altcineva de pe acest Pământ!

8. Biblia a fost scrisă de oameni sfinți pentru oameni sfinți. FALS!

Autorii Bibliei n-au fost perfecți, ci oameni foarte normali, sinceri și deschiși să-și mărturisească slăbiciunile și frământările. Dar gândurile, cuvintele, faptele lor și chiar modul în care au murit vorbesc răspicat despre relația pe care o aveau cu Dumnezeu, despre credința și integritatea lor. Avem multe de învățat de la ei. Dar să nu uităm că relația fiecăruia cu Dumnezeu s-a adâncit în timp. Toți erau conștienți că sunt într-un proces de transformare, de sfințire și că atâta timp cât trăiesc în trup sunt supuși greșelilor.

9. Biblia este o carte pentru babe! O să am timp de ea la pensie. FALS!

Mesajul Bibliei se adresează tuturor și are o mare putere de transformare. Viața multor oameni, de diferite vârste, a fost schimbată de spiritul și învățătura acestei cărți de-a lungul vremurilor. Când cunoști o persoană deosebită, viața ta nu mai este la fel, indiferent de vârstă! Bunătatea și dragostea partenerului te face să-ți dorești să fii altfel! Cu mult mai mult ți se va schimba viața când vei cunoaște cea mai înțeleaptă, dreaptă,

iubitoare, inteligentă și prietenoasă Persoană din univers! Vei dori să te porți ca El, să ai caracterul Lui! Viața ta se va schimba pe măsură ce-L vei cunoaște mai bine. Și Sfânta Scriptură conține tot ce ai nevoie să știi despre El! Întrebarea este: vrei o schimbare în viața ta... acum sau la bătrânețe? ...asta în cazul în care o mai apuci! **F**

(Surse: *Mărturiile care cer un verdict* – Josh McDowell, *IBAV - Curs de bibliologie 2006* – Trent Hyatt)

DEPENDENTA

DE PORNOGRAFIE

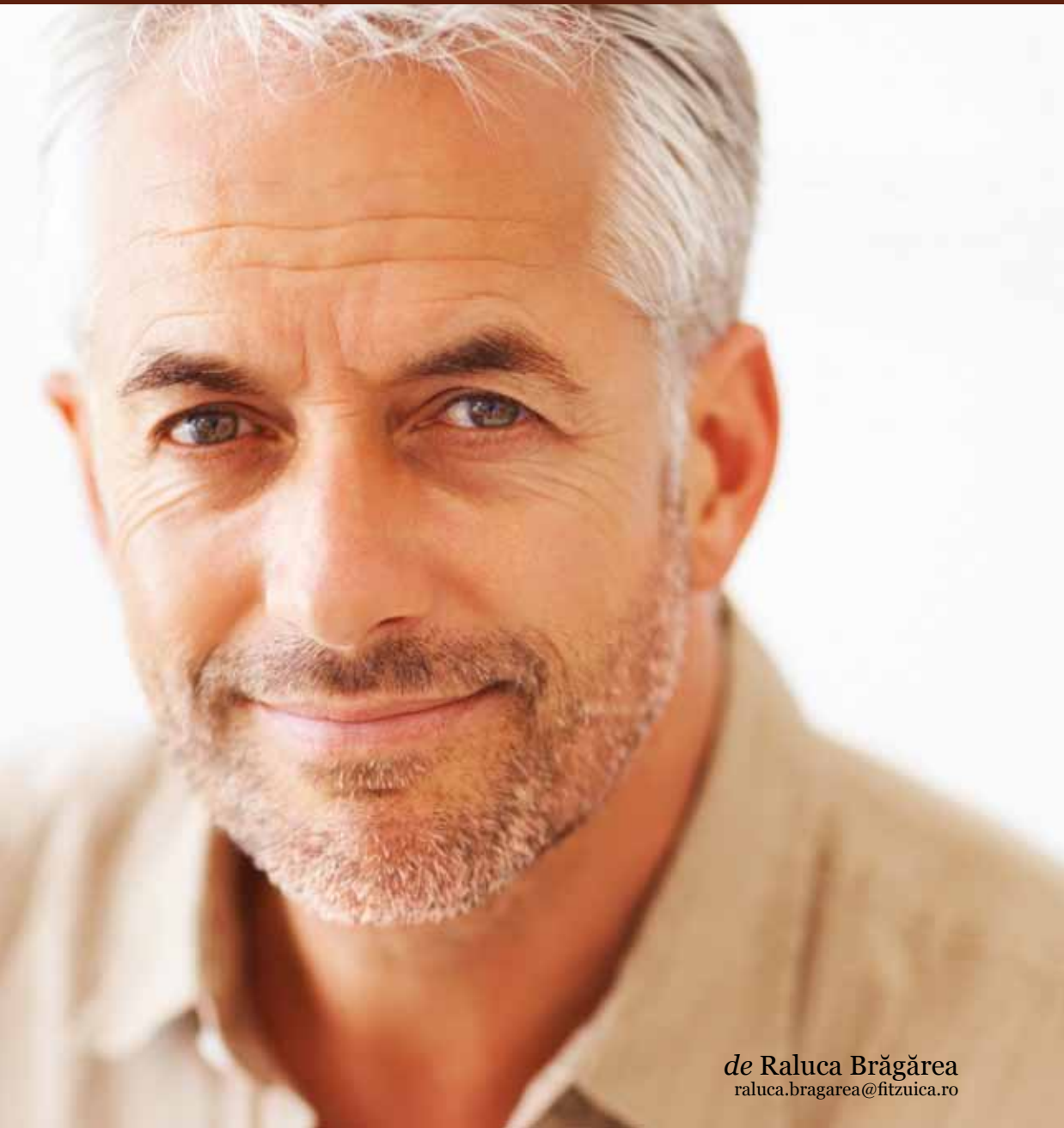
de Dan Crăciun

Am încercat să mă las, dar îmi este atât de greu... Iată cum își descria un tânăr, într-un moment de sinceritate, relația – plină de secrete și remușcări – cu pornografia! Oare chiar produce pornografia dependență?

Atitudinea actuală a societății față de pornografie diferă mult de atitudinea din trecut. Înainte de anii '60, obiceiul de a cumpăra și privi reviste pornografice era perceput ca fiind murdar, practicat de persoane lipsite de standarde morale. Ulterior, în urma campaniilor de promovare a pornografiei și de schimbare a opiniei publice, organizate de o industrie ce dispune de miliarde de euro, pornografia a ajuns să fie privită ca un mijloc de distracție inofensivă și o formă alternativă, neoficială, de educație sexuală. Mai mult chiar, acum își găsește locul și în paginile unor reviste cu pretenții de artă și de bun gust, care își propun să ofere îndrumări în sfera relațiilor sociale. Mai mult, din fața monitorului, copiii de 7-9 ani pot avea acces, prin intermediul internetului, la o rețea practic nelimitată de poze pornografice de toate categoriile: de la cele „soft” până la cele „hard”. Se conturează astfel doi factori care facilitează răspândirea acestui flagel: accesibilitatea sa și posibilitatea păstrării anonimului în cazul consumatorilor de pornografie. Aceiași factori zădărnicesc încercarea consumatorilor de a renunța la acest obicei distructiv. De asemenea, rușinea profundă asociată recunoașterii eșecului într-un domeniu al sexualității (aspect deosebit de sensibil pentru toți oamenii, dar mai ales pentru tineri) și minimalizarea problemei, prin negarea amplitudinii unui obicei scăpat de sub control, creează condițiile propice transformării consumului excesiv de pornografie în dependență. Dependența este privită ca fenomen biopsihosocial. La apariția ei concurează mai mulți factori: de natură biologică – vulnerabilitatea neurochimică, de natură psihologică – trăsăturile

de Raluca Brăgărea
raluca.bragarea@fitzuica.ro

MENTORATUL,

O PASIUNE TRANSFORMATĂ ÎN PROFESIUNE

Activitatea profesională este presărată deseori cu decizii dificile și cu situații sensibile la compromis

M

Mi-a rămas întipărită în minte o frază pe care mi-a trimis-o un prieten prin e-mail cu mulți ani în urmă: *Un om mare se cunoaște prin oamenii mari pe care îi lasă în urmă.* Foarte aproape de această idee, autorul american John Maxwell, expert în *leadership*, scria într-una dintre cărțile sale că un principiu fundamental și un test al conducerii eficiente este capacitatea de a lăsa în urmă lideri cel puțin la fel de eficienți ca tine.

Abilitatea de a investi în alții nu vine de la sine, iar lucrul acesta l-am învățat pe propria piele. Experiența mea de mentorat a început timid, cu patru ani în urmă. Acum este pasiune, la granița cu dependența, și mă bate gândul să mă reorientez profesional, pentru a mă putea dedica ei sută la sută. În 2005, lucram, ca și în prezent, în echipa de comunicare a Ambasadei Marii Britanii la București. Am fost întrebată de o fostă profesoară de la Universitatea București dacă avem un program de *internship* (stagiu), pentru că studenții săi ar fi fost interesați de o astfel de experiență.

La început a fost cuvântul... Proiectul de *internship* a început să prindă contur după insistențele doamnei profesoare și ale mai multor tineri de la Facultatea de Jurnalistică. În timp, a devenit unul dintre cele mai dinamice și iubite programe derulate de ambasadă și un model exportat la alte misiuni diplomatice britanice din Europa. Peste treizeci de studenți și proaspăt absolvenți au intrat în echipa noastră de comunicare, formând o familie largită, fără de care am fi prinși în rutină și automulțumire.

Doamne, și câte lucruri am înțeles din interacțiunea cu ei de fiecare zi!

În primul rând, formarea profesională trebuie să fie precedată de **formarea caracterului**. Activitatea profesională este presărată deseori cu decizii dificile și cu situații sensibile la compromis. Nu pot spune de câte ori am fost prinsă între ciocan și nicovală, încercând să iau hotărârea cea mai bună. „*Frica Domnului este începutul înțelepciunii*” se spune în Biblie (Psalmul 111:10), iar eu pot confirma acest lucru. Am încercat să fiu consecventă principiilor de moralitate și mi-am încurajat ucenicii să facă la fel. „Se poate și așa”, le-am spus. Am ajuns să lucrez într-o instituție foarte apreciată, după ani de muncă în planul secund, fără să încerc să scurtcircuitez procesul de formare și creștere.

În al doilea rând, **lipsa de experiență** nu trebuie să fie un obstacol în calea deciziilor. Atunci când nu ești stăpân pe un subiect, există o teamă inerentă de responsabilitate. Dar teama este contrabalansată de resursele interioare de creativitate și inteligență pe care le descoperim în situații inedite. Studenții noștri din programul de *internship* ajung să lucreze îndeaproape cu diplomații, inclusiv cu ambadorul, iau decizii alături de noi și sunt responsabilizați exact ca oricare alt membru al echipei. De exemplu, la *summitul* NATO din aprilie 2008 am lucrat cu o echipă de patru stagiași, pentru a putea îndeplini toate responsabilitățile legate de eveniment. Și am făcut-o cu brio!

Deciziile asumate, chiar și cele ce se dovedesc a fi eronate, ajută la consolidarea unei autonomii personale. Spuneam că avem în noi resurse nebănuite de creativitate și inteligență. Eu forțez uneori nota și le spun „ucenicilor” mei că îmi voi asuma decizia lor pe un subiect anume. Mă amuză să le citesc surpriza din ochi, dar știu că vor face o treabă grozavă. Este primul pas spre consolidarea unor noi deprinderi și desprinderi de ideea că deciziile bune se iau numai de sus în jos.

Feedback-ul pozitiv face minuni. Suntem aproape programați mental să aducem la înaintare critica și muștrarea. Un șut... într-un loc moale este egal cu un pas înainte, așa vine vorba. Dar un cuvânt bun poate da aripi. La finalul fiecărei perioade de *internship* stau la discuții cu cei care îmi vor fi devenit deja prieteni și le atrag atenția asupra potențialului pe care îl au, încurajându-i profesional într-o direcție sau alta.

Relația de egalitate dintre mentor și ucenic este singura relație funcțională. Și unul, și altul au dreptul de a cere socoteală. Fără asumarea unei astfel de comunicări și împărtășiri, creșterea individuală este îngrădită. Am fost deseori surprinsă de aplombul și inspirația studenților mei, care mi-au oferit soluții mai ingenioase decât aș fi luat eu într-un context dat. Acest lucru a fost posibil pentru că am lucrat cot la cot, fără inhibiții și cu toată considerația oferită reciproc. Mi s-a spus de multe ori, la ședințele de *feedback*, despre faptul că mi-am tratat mai juniorii mei prieteni de la egal la egal. Atât de des mi se întâmplă să aud lucrul acesta, încât trag concluzia că mai rar se întâmplă așa ceva. Cu regret o spun, este de fapt singurul fel în care mentorul și ucenicul pot interacționa eficient și durabil.

Delegarea responsabilităților trebuie însoțită de împuternicire. Ucenicul poate găsi o altă cale de rezolvare a unei probleme decât cea standard, important este să o poată folosi cu încredere. Delegarea este un act deliberat de predare a unei sarcini, dar, în final, responsabilitatea trebuie

asumată tot de mentor. Pentru mine, cel mai dificil a fost să învăț să deleg echilibrat, nici prea mult, nici prea puțin, dar întotdeauna un pic peste „vârful” obiectivului pe care studentul ar fi crezut că îl poate duce la bun sfârșit.

Muștrarea face parte din procesul de învățare. Absența ei este un semn de slăbiciune a relației mentor-ucenic. Muștrarea ar trebui să fie acceptată de ambele părți, pentru că nimeni nu este infailibil. O astfel de relație bazată pe încredere și dare de seamă are o tărie de nezdruncinat. Mie mi-e greu și acum să abordez o discuție de genul acesta, dar știu că este necesară și că, făcută cu profesionalism, duce mentoratul nu cu unul, ci cu trei pași înainte.

Promisiunea cea mai frumoasă pe care mentorul și-o poate face lui însuși este că ucenicul va ajunge să îl depășească. Iar acest lucru se poate întâmpla dacă există dragoste pentru învățare de ambele părți și dacă sunt respectate celelalte principii enumerate.

Mă bucur de fiecare nouă zi care îmi aduce prospețimea unor noi interacțiuni cu mai tinerii mei prieteni. 📌

Notă: Raluca Brăgărea este *Head of Communications* la Ambasada Marii Britanii la București, deține un Master în Științele Comunicării și două diplome universitare, în jurnalistică și inginerie chimică. A lucrat trei ani ca redactor de știri externe la PRO TV, înainte de a studia în Statele Unite, ca bursier Fulbright.

DICTIONARUL EXPLICATIV AL STUDENTULUI

CANTINĂ – cel mai select restaurant unde studentul se simte „ca la mama acasă” și poate practica în voie sportul revoluționar cunoscut sub denumirea de „împinge tava”.

--

SEMINAR – loc/mediu în care se dezvoltă obiceiuri specifice maturității: ex. meditația, lectura ziarului, pensatul, datul cu oja.

--

CAMPUS – divizie a universității, în care se desfășoară strategic acțiuni sociale indoor (sub denumirea de „chef”) și acțiuni de mare interes outdoor: campionate de genul „aruncarea șosetei în copacul din fața camerei”, „săritura peste cursuri”, „jonglări cu ceapa”.

--

SALĂ DE LECTURĂ – sală într-un loc neutru, ce servește la adunarea gândurilor din altă parte și aruncarea lor în afara creierului, pentru a lăsa loc științei să se instaleze.

--

RESTANȚĂ – lucru esențial, care atestă consecvența cu care frecventează un student cursurile de chiul în masă.

--

EXAMEN – control intelectual periodic al neuronilor.

--

CHEF – activitate educațională de socializare în masă, bazată pe anumite ritualuri: dansul tribal, cântatul cocoșului la ușa vecinului, consumul de bere cu lingurița etc.

--

PROFESOR – factor care perturbă meditația la lucrurile esențiale ale vieții (prieteni, mașina, mâncarea și pachetul de acasă, clubul, țoalele).

--

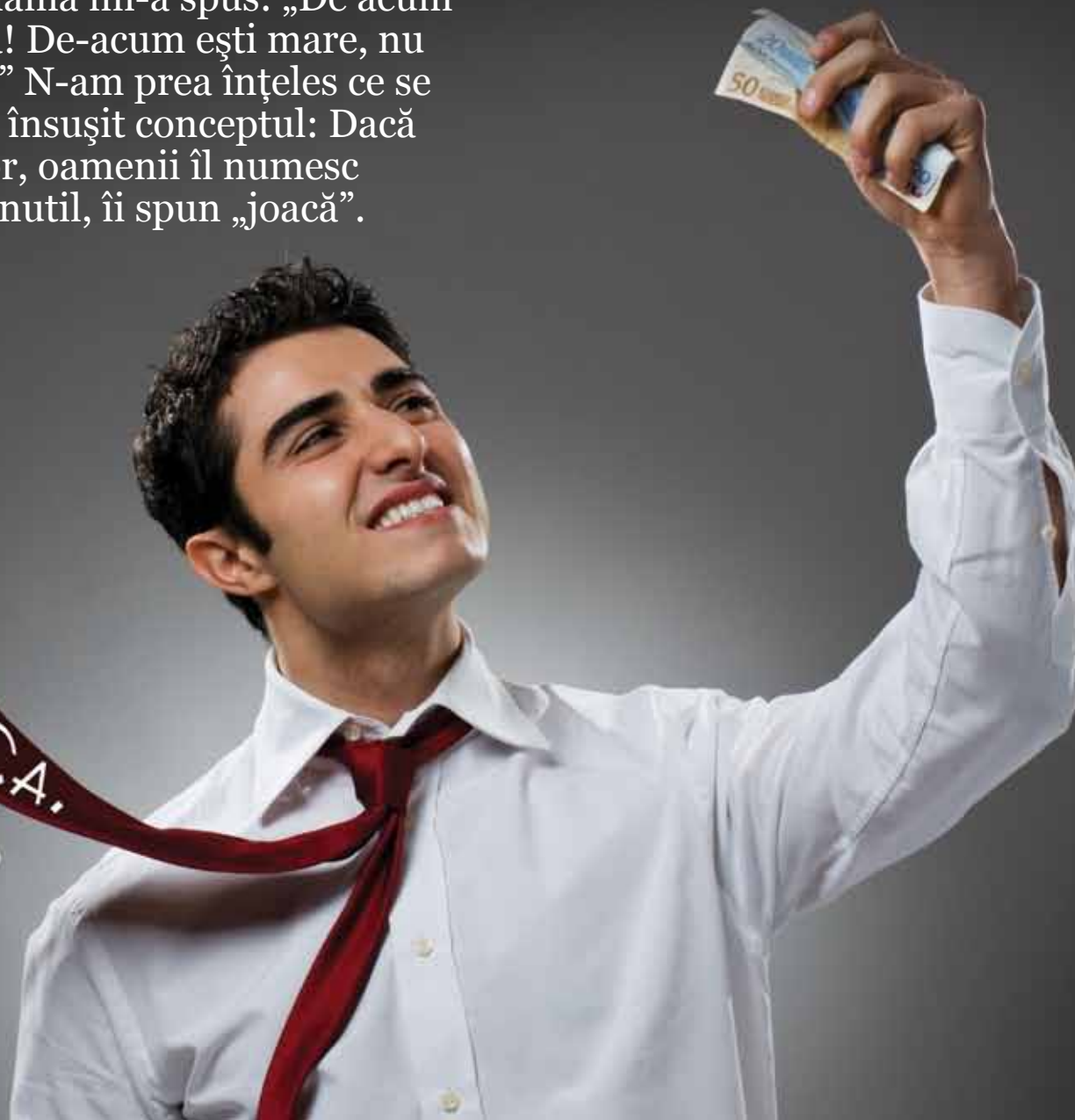
SECRETARĂ – provine din latinescul „secreto”, „persoană care nu se poate abține să țină secret” când cineva o deranjează și se manifestă extrovertit prin cuvinte «dulci» pentru stomacul studentului. 📌

Îmi amintesc și acum un moment important din copilărie, când mama mi-a spus: „De acum înainte, gata cu joaca! De-acum ești mare, nu mai ai timp de joacă.” N-am prea înțeles ce se întâmpla, dar mi-am însușit conceptul: Dacă un lucru este folositor, oamenii îl numesc „muncă”; dacă pare inutil, îi spun „joacă”.

MUNCA.
o joacă din
pașiune!?

de Alina Filote
Consilier, Fundația România - Pro Culture
alina.filote@fitzuica.ro

Amândouă cer efort, dar diferența este dată de faptul că joaca o faci cu plăcere, entuziasm și cu toată ființa, acordându-ți libertatea de a fi tu însuți, pe când în muncă trebuie să le demonstrezi ceva celorlalți, trebuie să arăți că ești cel mai bun, ca să poți fi promovat. Muncești îndeosebi fiindcă trebuie, fiindcă așa procedează adulții, fiindcă ai ajuns la un punct în viață când trebuie să fii responsabil, să nu mai depinzi de ai tăi și să-ți croiești un drum în viață. Totuși, n-ar fi extraordinar dacă am ajunge să muncim cu pasiunea și bucuria cu care ne jucăm? Oare cum ar arăta atunci viața noastră? Probabil că nu am mai fi atât de nervoși, n-am mai face ulcer, atacuri de cord sau de panică din cauza stresului, am arăta mai luminoși, mai relaxați, mai bucuroși.

Nu sunt o idealistă, nu visez cu ochii deschiși la o lume mai bună, ci vreau doar să spun că uneori profesia aleasă nu ne face să dăm tot ce este mai bun din noi, fiindcă nu ne folosim capacitățile naturale în îndeplinirea sarcinilor ei. Prea des ajungem să avem slujba cea mai populară, cea care ne aduce cei mai mulți bani sau care este *în trend* la ora actuală. Asemenea celor mai mulți oameni, și eu am ales să merg la liceul cu profilul cel mai „de viitor” și apoi la o facultate „cu perspective”. Nu m-am întrebat niciodată ce meserie mi s-ar potrivi cel mai bine sau dacă îmi va plăcea cu adevărat meseria aleasă. De altfel, nici nu știam exact ce o să fac după ce îmi terminam studiile. Din fericire, mi-am ales o facultate care mi s-a potrivit, însă aveam mulți colegi care își schimbau profilul de studiu în mod repetat, în speranța că se vor regăsi undeva.

Statisticile din domeniu relevă că aproximativ 80% dintre oameni au o slujbă care nu li se potrivește deloc.

Tu din ce categorie vrei să faci parte? Vei termina liceul împreună cu alte zeci de mii de elevi, vei merge la facultate și apoi vei absolvi în același timp cu 10.000 de studenți, să zicem. Prin ce anume o să te remarci

dintre atâtea mii de absolvenți? Ce îl va face pe un angajator să te aleagă pe tine, iar nu pe altul? Sârguința ta în muncă, perseverența, lupta de a ajunge cât mai sus? Este posibil, dar toate acestea trebuie să se sprijine pe personalitatea ta, ca să poți lucra în meseria care ți se potrivește cel mai bine. Dacă încerci să fii altcineva, te vei lupta împotriva propriei persoane și vei sfârși prin a fi frustrat.

Un studiu din 2007 indică faptul că omul realizat din zilele noastre este cel care, prin muncă susținută, dezvoltare continuă și luptă pentru statutul la care aspiră, atinge un înalt grad de profesionalism în domeniul pe care și l-a ales. Trebuie însă să știi că succesul nu îți este garantat dacă îți alegi orice meserie și muncești din greu pentru ea. În primul rând, munca trebuie să te reprezinte, să fii sigur că îți folosești abilitățile unice și calitățile naturale cu care ești înzestrat, pentru a-ți face slujba cu pasiune, cu bucurie și cu toată ființa. Întrucât fiecare persoană este unică, ce-ar fi să fii tu însuși? Asta îți va aduce garantat succesul, iar cei din jurul tău vor ajunge să te remarce și să spună despre tine: „Omul ăsta se pricepe la ceea ce face.”

Nu știu dacă că vei ajunge asemenea lui Bill Gates sau altui om celebru, dar pot să-ți garantez că vei fi mulțumit dacă îți vei alege cariera care ți se potrivește. Ți-a trecut vreodată prin minte că succesul tău de la opt ani, când ai reușit să faci prima mâncare, ar putea spune ceva despre tine? Nu că vei ajunge neapărat un mare bucătar, ci poate doar că ești curajos și că îți place să încerci lucruri noi. Gândește-te! Care sunt pasiunile tale? Ce lucruri fac să îți tresalte

inima când te gândești la ele? Cine ești tu de fapt? Te cunoști cu adevărat?

Am început să mă gândesc la toate acestea când am participat prima dată la un seminar despre planificarea carierei. Atunci am început să mă întreb de ce practic meseria aleasă, dacă îmi place și ce slujbă mi s-ar potrivi cel mai bine. Am început să descopăr cine sunt și ce-mi place cu adevărat să fac. Mi-am dat seama că avem mare nevoie să cunoaștem astfel de informații, să ne schimbăm mentalitatea, să știm cum suntem cu adevărat și să avem curajul să ne folosim talentele și capacitățile naturale în munca pe care o depunem. Din acest punct începe succesul.

Dacă te gândești la ce vei face în viitor, întrebându-te la ce ești bun și cum îți poți construi o carieră de succes, pentru început trebuie să descoperi **cine ești și să faci cu pasiune ceea ce faci chiar acum**. Nu uita: școala nu este un obstacol pe care trebuie să îl depășești pentru a ajunge la ținta propusă, ci o etapă în care îți poți dezvolta caracteristicile cu care te-a înzestrat Dumnezeu, pentru a le putea folosi și mai bine în cariera pe care ți-o vei alege.

N-ar fi frumos ca slujba pe care o vei avea să fie pentru tine ca o joacă făcută cu bucurie și plăcere? N-ar fi minunat să te numeri și tu printre fericiții 20% pentru care munca este o bucurie, nu o corvoadă? Dacă vrei să faci parte din această categorie, începe de pe acum să te gândești la cariera care ți se potrivește și pregătește-te pentru ea. Merită! **F**

twitter

your way în doar
140 de caractere

de Cristi Voiculescu
cristi.voiculescu@fitzuica.ro

Dacă nu ai auzit de *Twitter*, este aproape imposibil să-ți explic ce face, fără a părea complet idiot. Cel mai ușor mod de a explica este asta: *Twitter* este un mod de a-ți face cunoscut statutul lumii întregii. Hmm, și explicația asta bate cam pe lângă subiect!

Să nu vă lăsați induși în eroare de întrebarea *What are you doing?* Dacă nu scrii extrem de creativ sau amuzant, nimănui nu-i pasă de răspunsul la întrebarea asta. În schimb toți sunt interesați de *feedback* pentru ideile proprii, de resursele pe care le împărtășești și de comunicare.

Twitter va fi, se pare, aplicația anului 2009. Este cazul să renunți la demodatul Hi5, de care oricum îți era rușine și, chiar înainte să îți faci un blog, să îți deschizi un cont pe *Twitter.com*.

Fă-ți un cont. Adaugă-ți poza la profil și informații despre tine. Dacă ești temerar, personalizează-ți *background*-ul. Scrie câteva *tweet*-uri de test. Trimite un *link* prescurtat. Sunt mai multe servicii care îți transformă un *link* lung, gen <http://www.fitzuica.ro/articol/studentii-invitati-la-discutii-despre-noul-pachet-de-legi-ale-educatiei-66.html> în ceva de genul: <http://sp2.ro/ae8188>. Cu avantajul evident că îți rămân mai multe caractere pentru a descrie articolul sau ce crezi despre el.

Începe să urmărești câțiva utilizatori din zona ta de interes. Găsești o listă cu cei mai urmăriți aici: <http://www.zelist.ro/zetweety/>. Observă cu atenție ce postează și cum interacționează. Începe să interacționezi cu ei. Până la urmă, asta este modul cel mai bun de a utiliza *twitter*: interacțiunea cu cei care au aceleași interese ca tine.

Modul practic în care poți interacționa cu cei pe care îi urmărești este prin *reply*-uri. Ex: @fitzuica mesajul tău va ajunge în lista cu *reply*-urile primite de noi. Dacă ai scris ceva interesant sau util pentru mine, îți voi mulțumi. Alți urmăritori (*followers*) ai mei vor vedea că îți răspund, deci ești o persoană interesantă și vor vrea, probabil, să te urmărească la rândul lor. Cu cei care te urmăresc deja poți comunica prin *reply*-uri și prin *direct messages*. Scriind *fitzuica*, vei trimite un mesaj vizibil doar pentru persoana căreia îi este adresat, spre deosebire de *reply*, care este public.

Un alt lucru pe care trebuie să îl reții este că, dacă îți place un *tweet* sau ți se pare util, îl poți repeta, scriind în față RT. De exemplu, dacă ultima dată @fitzuica a scris: „Dezbateră Fitzuica de mâine are tema *Ecologia e cool*”, ca să dai mai departe mesajul, scrii: RT @fitzuica Dezbateră Fitzuica de mâine are tema *Ecologia e cool*.

Odată învățate aceste mici trucuri, ești *setat*. Restul ține de arta conversației.

Folosește o aplicație ca să îți faci viața mai ușoară. În loc să dai *refresh* din zece în zece secunde pe *twitter.com*, ca să vezi cine ce a scris, folosește *thwirl*, *tweetdeck* sau un *plugin* pentru Mozilla (*TwitterFox* sau *Powertwitter*).

Fii săritor, oferă *feedback*, oferă-ți ajutorul. Nu face *spam*! Niciodată nu este apreciat. Nu trimite același mesaj sau *link* de 100 de ori. Nu trimite *linkul* către site-ul tău în mesaje de genul: vizitați blogul meu, cel mai tare blog etc.

Twitter on and follow @fitzuica! Te poți pune la curent cu activitățile noastre, poți oferi *feedback*, poți afla cum să te implicii sau poți primi invitații la evenimente. Iar dacă ești urmăritor fidel, poate chiar gratis! **F**

nu-și concentrează atenția asupra ei. Practicând meditația, omul poate ajunge la Nirvana – „stingerea” flăcării dorinței. Ceea ce oferă budismul este valabil pentru majoritatea religiilor lumii: disciplină, valori și un set de principii în funcție de care oamenii își pot trăi viața.

ISLAMISMUL

Musulmanii cred că există un singur Dumnezeu atotputernic, pe nume Allah, care este transcendent și infinit superior omenirii. Allah este considerat creatorul universului și izvorul binelui și al răului. Totul se întâmplă după cum dorește Allah. Este un judecător puternic și sever, care va arăta îndurare față de închinătorii Săi, în funcție de faptele lor bune și de dedicarea religioasă de care dau dovadă. Cei ce se închină lui Allah sunt slujitorii lui Allah.

Deși musulmanii cinstesc mai mulți profeți, totuși cuvintele lui Mahomed și stilul său de viață reprezintă o poruncă pentru ei. De aceea, pentru a fi musulman, trebuie să îndeplinești cinci îndatoriri religioase:

1. să repeți un crez despre Allah și Mahomed;
2. să reciti anumite rugăciuni în arabă de cinci ori pe zi;
3. să ajuți pe cei săraci;
4. o lună pe an să postești, să te abții de la băutura, de la relații sexuale și de la fumat, de la răsăritul soarelui până la apusul lui;
5. o dată în viață să te duci în pelerinaj la Mecca și să te închini la un altar de acolo.

Când mor – în funcție de devotamentul cu care au îndeplinit aceste datorii – musulmanii speră să intre în Paradis, un loc al plăcerilor simțurilor. Dacă nu își găsesc locul acolo, atunci vor fi pedepsiți pentru veșnicie, în iad. În cazul multor oameni, islamismul se potrivește cu așteptările lor în ce privește religia și divinitatea. Islamul îi învață pe adepții săi că există un singur Dumnezeu suprem, care este adorat prin fapte bune și ritualuri religioase pline de râvnă. Iar omul este recompensat sau pedepsit în funcție de dedicarea religioasă de care a dat dovadă.

CREȘTINISMUL – CREDINȚA ÎN IISUS HRISTOS

Creștinii cred într-un Dumnezeu al dragostei, care S-a descoperit oamenilor și care poate fi cunoscut în viața aceasta. În credința în Iisus Hristos, omul nu se concentrează asupra unor ritualuri religioase sau asupra faptelor sale bune, ci asupra relației sale cu Dumnezeu, relație care îi aduce bucurie și îl ajută să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu.

Creștinul are parte de bucurie și de o viață plină de sens prin credința în Iisus Hristos Însuși, nu doar în învățăturile Sale.

Creștinii consideră că Biblia este mesajul scris al lui Dumnezeu către omenire. Biblia este o relatare istorică a vieții și a minunilor lui Iisus și ne dezvăluie personalitatea, dragostea și adevărul lui Dumnezeu, dar și cum pot avea oamenii o relație cu El.

Creștinii cred că Dumnezeu le răspunde la rugăciuni și că viața lor capătă cu adevărat sens atunci când hotărăsc să trăiască pentru a-L cinsti pe Dumnezeu.

Oare toate religiile se închină aceluiși Dumnezeu? Să ne gândim împreună dacă da sau nu. New Age învață că fiecare om ar trebuie să ajungă în centrul conștiinței cosmice. Dar, pentru a face aceasta, musulmanii ar trebui să renunțe la Dumnezeul lor unic, hindușii la numeroasele lor zeități, iar budiștii să admită că există totuși Dumnezeu.

Fiecare dintre religiile mondiale majore (hinduismul, New Age, budismul, islamismul, creștinismul) are ceva aparte. Însă doar una dintre ele declară că există un Dumnezeu personal, iubitor, care poate fi cunoscut de către oameni în viața aceasta. Iisus Hristos a vorbit despre un Dumnezeu care așteaptă cu plăcere să avem o relație cu El și care vine lângă noi în calitate de Mângâietor, Sfătuitor. Despre un Dumnezeu puternic, care ne iubește.

În hinduism, fiecare om caută pe cont propriu să se elibereze de legea karmei. În New Age, fiecare om își dezvoltă propria divinitate. În budism, fiecare om caută să se elibereze de dorințe. Iar în islamism, fiecare om îndeplinește legile religioase pentru a intra în Paradis după moarte. Iisus Hristos ne învață despre faptul că

putem avea o relație personală cu un Dumnezeu personal – o relație care se continuă în viața de apoi.

POATE VREUN OM SĂ INTRE ÎN LEGĂTURĂ CU DUMNEZEU ÎN VIAȚA ACEASTA?

Răspunsul este da. Poți intra în legătură cu El și, în plus, poți ști că ești pe deplin acceptat și iubit de El.

Multe dintre religiile lumii îl lasă pe om singur, cu strădaniile sale de a atinge desăvârșirea. Buddha, de exemplu, nu a pretins niciodată că nu ar fi păcătuit. Și Mohamed a recunoscut că are nevoie de iertare. Oricât de înțelepți, oricât de înzestrați, oricât de influenți ar putea fi alți profeți, guru sau învățători spirituali, ei au avut totuși prezența de spirit de a recunoaște că sunt la fel de imperfecti ca noi ceilalți.

Iisus Hristos însă nu a făcut niciodată referire la vreun păcat de-al Său. Dimpotrivă: le-a iertat oamenilor păcatele și vrea să ni le ierte și nouă. Datorită morții lui Iisus în locul nostru, Dumnezeu ne oferă acum iertarea Sa totală. Adică iertare pentru toate păcatele noastre... trecute, prezente și viitoare. Iisus a plătit pentru toate. Dumnezeu, Creatorul universului, ne iubește și dorește să aibă o relație personală cu noi.

O RELAȚIE BILATERALĂ

Multe religii se concentrează asupra strădaniilor spirituale ale omului. Cu Iisus Hristos este vorba de o interacțiune bilaterală, între noi și Dumnezeu; El ne spune că ne așteaptă cu plăcere să venim la El. Poți comunica cu Dumnezeu, iar atunci când o faci, El îți răspunde la rugăciuni, îți dă pace și bucurie, te îndrumă, îți arată dragostea Sa și îți schimbă viața.

Speranța noastră nu este dată de ascultarea unor legi sau de atingerea unor standarde, ci de cunoașterea Mântuitorului, care ne acceptă pe deplin datorită credinței noastre în El și în jertfa Sa. Nu ne putem câștiga locul în Rai prin acțiuni religioase sau prin fapte bune. Raiul nu este dăruit fără să plătim ceva, în clipa în care începem o relație personală cu Iisus Hristos.

Ai vrea să fii complet iertat? Ai vrea să simți personal dragostea lui Dumnezeu?

CUM POȚI ÎNCEPE O RELAȚIE CU DUMNEZEU

Ei bine, poți începe o relație cu Dumnezeu chiar acum. Este foarte simplu: nu trebuie decât să-L rogi sincer să-ți ierte păcatele și să vină în viața ta. Iisus a spus: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” Ai vrea să ai o relație cu Dumnezeul care te-a creat și care te iubește profund? Dacă da, o poți face chiar acum, dacă ți-o dorești din suflet. Te poți ruga astfel: „Doamne Dumnezeule, Te rog să mă ierți și Te invit să vii în inima mea chiar acum.

Îți mulțumesc, Iisuse Hristoase, că ai murit pentru păcatele mele. Îți mulțumesc că ai venit în viața mea așa cum ai promis.” Biblia ne spune: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Dacă L-ai rugat din inimă pe Dumnezeu să vină în viața ta, înseamnă că din acest moment ai început o relație cu El. Deși abia ai făcut cunoștință cu Dumnezeu, El dorește să te ajute să îl cunoști, dorește să știi că te iubește, dorește să te călăuzească cu înțelepciune în toate deciziile pe care trebuie să le iei. De asemenea, ar fi bine să-i spui altcuiva despre decizia pe care ai luat-o: de a-L invita pe Iisus în viața ta. Prin religiile lumii, oamenii au o relație cu anumite învățături, idei, căi și ritualuri. Prin Iisus, oamenii pot avea o legătură cu Dumnezeul puterii și al iubirii. Poți vorbi cu El și te va îndruma în viață. El nu îți arată doar o cale de urmat, o filozofie de viață sau o religie. Ci te așteaptă să cauți să îl cunoști, să te bucuri de relația cu El și să ai încredere că te iubește chiar în toila dificultăților. 📞

bh@everystudent.ro

predispozante de personalitate, rușinea ce împiedică dezvăluirea obiceiului și posibilitatea primirii de ajutor, proiectarea insuccesului în relațiile cu sexul opus, precum și factori de natură socială – microclimatul familial și anturajul negativ, negarea problemelor asociate cu consumul de pornografie, accesibilitatea și anonimatul facil.

Mecanismul neurochimic al dependenței de pornografie este considerat similar cu cel al dependenței psihologice de cocaină.

Deși în acest caz nu se introduce o substanță în corp, actul privirii imaginilor pornografice, completat cu starea de fantazare asociată, determină o reacție de plăcere crescândă datorită descărcării unor substanțe (serotonină și endorfine) la nivelul sinapselor, în creier. În toată perioada în care consumatorul vizualizează și fantazează, se produce practic o inundare a creierului cu astfel de substanțe ce dau plăcere. Concomitent, sunt activate și mecanismele de *clearance*, de restabilire a echilibrului. În timp, aceste mecanisme compensatorii sunt scăpate de sub control și produc o îndepărtare în exces a substanțelor plăcerii din sinapse, ceea ce constituie baza fenomenelor de sevraj (consumatorul nu se mai poate bucura de plăcerile experiențelor cotidiene, resimțind o stare de rău psihologic și dorința de a retrăi starea de bine) și toleranță (consumatorul are nevoie de materiale pornografice și mai explicite, cu alte cuvinte, mai aberante, pentru a recrea starea de excitație inițială). Astfel ia naștere o dependență progresivă, ce-l conduce pe individul vulnerabil, ce a practicat acest obicei pe furiș (în condiții de aparentă respectabilitate), spre zone tot mai întunecate, în permisiva societate din zilele noastre.

Mai sunt și alte consecințe, la fel de greu de dus. După interviul pe care psihologul James Dobson i l-a luat lui Ted Bundy, un violator în serie, cu 24 de ore înainte ca acesta să fie executat pe scaunul electric, s-a pus în discuție legătura dintre consumul de pornografie și agresivitate, omucidere sau abuz sexual. Bundy a declarat că, într-un fel, cariera lui de asasin și violator a

început cu găsierea unor materiale pornografice în tomberonul vecinilor, la vârsta de 13 ani. Decizia de a păstra acele reviste a fost urmată de un consum progresiv de materiale din ce în ce mai explicite și întunecate, obicei ce a susținut sadismul din crimele și violurile sale. Această mărturisire confirmă un fapt cunoscut deja: în marea majoritate a cazurilor, persoanele judecate pentru abuz sexual sau omucidere sunt consumatoare constante de pornografie. Pentru ele, plăcerea sexuală a devenit legată de senzația de risc, iar trăirea sadică a fantasmelor este un mecanism de compensare a unor eventuale inferiorități sau eșecuri din relațiile reale.

Consumul de pornografie are și consecințe de natură spirituală. Un astfel de obicei aduce întotdeauna sentimente de rușine și vinovăție, măcar prin natura intimă a actului la care face apel, dacă nu prin înțelegerea implicațiilor morale. Aceste trăiri negative (deși, într-un anumit sens, le putem considera pozitive, deoarece asigură conștientizarea răului realizat și premisele reparării lui) pot declanșa, în anumite structuri de personalitate, conflicte interioare ce pot duce la pierderea cronică a sănătății psihice.

Cum putem scăpa de dependență?

Primul pas este deja făcut. Trebuie să recunoaștem că trăim într-o societate care socotește că libertinajul sexual și pornografia sunt distracții inofensive, tăgăduind faptul că acestea ar avea vreo consecință negativă. În al doilea rând, trebuie să căutăm să ne facem prieteni dintre persoanele care împărtășesc aceleași valori ca noi. Dacă recunoaștem că avem dificultăți în acest domeniu, atunci trebuie să ne asumăm, ca de altfel în cazul oricărei dependențe, decizia curajoasă și salvatoare a dezvăluirii problemei. Ajuțați de o persoană de încredere, vom lua măsuri pentru eliminarea acestui obicei din viața noastră și înlocuirea lui cu altele, benefice de data aceasta. **F**

Dacă ai nevoie de ajutor în eliberarea de dependența de pornografie, ne poți scrie la ajutor@fitzuica.ro și un consilier îți va răspunde.

GRUPUL STUDENȚESC

"FITZUICA" TE INVITĂ SĂ PARTICIPI LA:

SEMINARE DE DEZVOLTARE

PERSONALĂ, care pot fi predate în cadrul universităților: (Inteligență emoțională, Cum să fii un lider de elită, Cum să studiezi mai eficient, Caracterul și sistemul meu de valori etc.).

SCHIMBURI CULTURALE

INTERNAȚIONALE, cu scopul de a cunoaște alte culturi și de a facilita schimbul de experiență între studenți.

REVISTA FITZUICA este una dintre cele mai apreciate reviste studențești din ultimii ani. Este o revistă creată de studenți pentru studenți, care conține articole pe diferite teme, le încurajează creativitatea și le oferă posibilitatea de a-și publica propriile articole.

SERI DE FILME. Discuții în urma vizionării unor filme prezentate la un festival internațional de film din Seattle. Sunt tratate

teme ca: dependența, prejudecățile, dragostea, caracterul, curajul, viața trăită cu un scop înalt.

EXCURSII STUDENȚEȘTI la prețuri accesibile, pentru studenții interesați de activitățile noastre.

TABERE STUDENȚEȘTI: de engleză, de leadership, de modelare a caracterului.

SERBĂRI STUDENȚEȘTI organizate cu ocazia Sfințelor Sărbători de Paște și de Crăciun, cu jocuri, concursuri, cântece care prezintă adevărata semnificație a acestor Sărbători.

ACTIVITĂȚI SPORTIVE și recreative: fotbal, volei, baschet și picnicuri.

GRUPURI DE DISCUȚIE. Într-un cadru plăcut, dezbatem teme de viață cum ar fi: relațiile, credința, caracterul.

**Când viața
îți întinde
un examen,
ai nevoie de...
fitzuica.ro**

